VERY NICE INDEED

ברחוב הירקון בתל־אביב יושבת לה, זה למעלה מחודש, על כסא מסתובב, א־שיות דיפלומאטית בלונדית. זוהי טוניה מזפת — קונסול אוסטרליה בישראל. הקונ־סולית נוקטת במדיניות גלויה בכל מה ש־נוגע לקורפוס שלה. היא זוכרת לא רק את יום הולדתו, אלא גם את גילו המדוייק, אותו היא מוסרת מיידית, בהתלהבות משהו: עשרים וארבע. אבל גם בלי הודעתה הלב־בית לא היינו נותנים לה בשום אופן יותר מ־28.

הפרסטיז׳ה שלה באיזור תל־אביב ומועדון המפתח — מצויינת. זה הודות לגברים ה־ישראליים שקבעו אותה מראש כפרסונה מאוד גראטה. היא באה, לימדה הי־ליך — וניצחה. והם הכירו מייד דה־פאקטו בניס־פחים שהציגה: עיניים כחולות בגוף בריא.

היא טוענת שנורא מה שקורה כאן. הישראלים האלה, ה־very nice indeed, מזלזלים בתביעתה החוקית להישאר בבדי־דות מזהרת אפילו ערב אחד עם ספר טוב. אסון בינלאומי, לא?

דוקטרינת מופת אינה מכבדת אלכוהול וטבק, למרות שהגובלס של המקצוע אוב־ליז׳. הצמחות האחרונות של פריפריית דיור־בלאנסייאגה משאירות את מצפונה אדיש. מיס מופת מזמינה את מלתחתה, לאו־דוקא המלה האחרונה, רק במולדת.

היא בהחלט אישיות עסוקה. עכשיו, למ־של, היא מנהלת משא־ומתן בדרכי שלום עם הצ׳ה־צ׳ה. אבל יש לציין, שהנציגה ה־דיפלומאטית הינה מזמן בת־בריתו הנאמנה של הטאנגו. הרוק והטוויסט הם עדיין אינ־קוגניטו בשבילה. אבל זה יבוא. למרות פעילותה הענפה, היה מיחוש־היחידות ה־ראשון שלה בישראל ביקור נימוסים ב־פונדק הרוחות. מובן שהיא טוענת בהתפע־לות שזה היה very nice indeed. דוקא לא עלה בדעתנו לגנות אותה. זוהי זכותה האקסטריטוריאלית.

אדום רועש הוא סמל מדיניות־הפנים שלה. הציפורניים, השמלות, הלחיים הסמר־קות, השפתון. מדיניות־התוץ שלה בהירה יותר, יש לשער.

בניגוד לכל הנערות הישראליות ההולכות ללמוד יחסים בינלאומיים, התכוונה טוניה באמת להצטרף לשירות־החוץ של ארצה. רוקוטה נשמרה משום־כך בקפדנות, הישג הראוי בהחלט לציון. תחביבה היה איסוף מילגות, ואחת מהן אף הטיסה אותה מה־קומונולת אף אוסטרליה להשתלמות בת שנה בבון. הגרמנית שלה שוטפת, ונידמה שזו שפת האם שלה, פרט לאנגלית. תודה לאל שאינה סובלת מתשוקות חבויות ללמוד עברית וארכיאולוגיה של הבית השני. אין לה בחדרה ויטרינה עם שברי חרס של ממלכת ישראל הקדומה בחוף קיסריה. ישר־אל היא מדינת־מעבר בשבילה. במאי חוזרת הקונסולית אל בון, שם תכהן כמזכירה שלישית, דרגתה האמיתית, בעצם. היא קונ־סול זמני רק בישראל.

בעצם, כמעט כאב לנו הלב לראות בחור־רה־למופת, העונדת עגילים ארוכים, שחיי־נית טובה בבגד־ים מחלק אחד, טניסאית, גולפאית, מבוזבזת על קונגרסים בינלאו־מיים, חתימת הסכמי שלום לאחר מלחמות טיפשיות, או משלחות אפורות בקו מוסק־בה־ג׳נבה־או״ם ומצילה את הגלובוס מדה־גול. על המקום נירגענו. גם לטוניה קשה

קונסולית טוניה מופת

לראות כך את עצמה. היא אינה נאיבית ל־האמין שהיא שייכת לאותו מעמד אנושי שלידיו נמסרים חייהם של המונים, ללוש מהם קאריירה מזהירה.

הדיפלומאטית הסתובבה חודש באו״ם. אך לא. אין שום סכנה שהיא חלמה לשמוע עצמה אומרת פעם כי בכוחו של אדם אחד להציל את המדינה — וזה אני. הדיפלו־מאטיה משעשעת אותה, אבל לא עד כדי כך. עד שתתחתן. בעוד שנה, או שלוש, כשאחד, רצוי עיניים שחורות וארכיטקט כמו אביה, יבוא. במשרד החוץ האוסטרלי אסור להיות נשואה. צריך להתפטר.

הקונסולית מגיעה למשרד בשמונה ב־בוקר. משהו מטריד אותה במדינה. נסיעה בצד ימין.

„השבוע גרמתי כמעט לכותרת ראשית בעיתונים. הבאתי חברה למספרה, ברחוב דיזנגוף. פתאום שמעתי מכל הצדדים מקה־לת נהגים: ,המור! המור! מה זה? עד ש־התברר לי שאני נוסעת כל הזמן בצד שמאל.״

משטרת ישראל לא העשירה את שולחן הקונסולית בפרוטוקול נוסף. השוטר סתם חייך אליה בניטרליות אוהדת, והיא אומרת שהוא היה very nice indeed.

עשו טובה, אל תשאלו את טוניה אם היא אינה סובלת קשות להיות לבדה — צעירה ונחמדה — בין מאות קולגות. התשו שלה לשאלה — מובטח. ואם בכלל, אז רצינית עד אימה תנסח היא כך את כתב האמנתה: „היופי לא קובע, לדעתי. אלא האישיות.״

Very nice indeed.

★ ★ ★

לוליטה מתברגת

מדינת ישראל המתחדשת אולי אינה יכולה להתחרות במדינות השוק האי־רופי בייצוא רגלי גברות. אבל בנעלי־גברות אולי כן. לא שחס וחלילה נולדו הסנדלרים שיש להם להציע משהו מקורי. מה פתאום? זה אסור. אבל עכשיו לפחות יודעים כאן להעתיק יפה־ובאחריות דוגמאות אילקריות נהדרות. זה הרבה. נא לא לזלזל. אתמול גם את זה לא ידעו לעשות.

שייגמר כבר החורף. אז אפשר יהיה ל־היכנס לספארטאקוס, לוליטה, ג׳ט, אלף לילה ולילה וצ׳ארלסטון. סנדלים מקסימים — אוריגינאל איטלקי — שצעדו השבוע בתל־

תלבושת־חוף בסן־טרופה

אביב בתצוגה משותפת של בתי־חרושת איטרנה־מרה. הם עטורים שרשראות זהב, אבנים, חרוזים. בעלי עקבי עץ מרובעים, או עקבי לוליטה מתברגים — ניתנים ל־החלפה לפי הגודל הרצוי (16־24 ל״מ).

נעליים אלגנטיות, לעומת זאת, לא סבלו משינויים מסעירים. הן עשויות לאק מכל הגוונים, פתוחות בצדדים ומאחור כמו סנדל. חרטום לא ארוך במיוחד. זה נקרא קו הג׳ט — הסילון (39 ל״מ).

רק שני זוגות רגליים הצעידו את הקולק־ציה בת חמישים הזוגות. ריבקה סיסו ה־יפה, לשעבר סגנית מלכת־המים, והיום דוג־מנית. השנייה היתה מרילין דיקן האנגליה, בת ה־19, פקידה בת פקיד העובד בשגרי־רות מולדתו ברחוב הירקון. מרילין הגיעה זה עתה ממאלטה ויוצאת למוסקבה בעוד שנתיים. בישראל היא עוסקת בדוגמנות.

★ ★ ★

האם כדאי להתחתן?

דן נוצ׳ עד תום. מכנסי מלחים, חיי־לים, פרשים. מישהו עם לב החליט לא לקפח את האסירים, והלביש צוות דוגמניות סן־טרופה בתלבושת החוף — פסי אפור על רקע לבן (ראה תמונה). המכנסים בגיזרת מלחים. הרעיון התקבל שם. מי תעז כאן? פאלקונטי האיטלקי מציע לחוף־רחוב טוני־קות ממשי־מטפחות עם ציור עבודת־יד (ראה תמונה). לא קשה להבין מדוע עתון גרמני אחד הציג את רעיונות החוף האלו במדור האקטואלי היום — תחפושות פורים ••• **לנו זה מזכיר** את פסח, ואת התיאוריה שפיתחנו לאחרונה אודות חודש הקניות ה־מטורף. היא אומרת כך: ערכי את הקניות ביום האחרון שלפני סגירת החנויות לפני החג. וזאת, כדי להימנע מהדוחק אשר יוצ־רות אלה שבאות לערוך את הקניות מוקדם כדי להימנע מהדוחק ברגע האחרון. מותר לקרוא שנית את הטקסט ••• **שום כוי־נות זדוניות** לעורר תעמולה. לבלתי־נשואות יש הריון קל יותר. הדיאגנוזה ה־חדשה מנמקת את התופעה המשמחת בכך שנשים כאלו מתביישות במצבן. הן מכני־סות בלכתן ברחוב את הכרס, זאת אומרת, מכתצות את השרירים, וזה בריא לוולד. ה־נשואות, לעומתן, מנפנפות בהריון כמו ב־דגל. שרירי הבטן מתרופפים ••• **התח־ביב שלי** עדה מכנס נגמר. במוצ״ש הוא רק יתחיל. באפריל. ז׳אן קוקטו, לודמילה צ׳רינה. וינסטון צ׳רצ׳יל יציגו ציורים. ה־כנר צ׳רלי צ׳אפלין והפסנתרן הארי טרומן יגישו רסיטאלים. ג׳וזפין בקר תציג את 11 ילדיה המאומצים. כשהיא לבושה?

★ ★ ★

מוסר השכל

דיה היו הורים ותינוק. הם אהבו אותו ללא מצרים וניהלו אתו שיחות לרוב. „קוצללה, קוצללה, בובובובובו.״

„צוצקללה, הנה בנגללה, בנגללה, לפתוח — אוטוטוטוטוטו.״

בובללה, איפה אבללה? אבללה? הנה אב־ללה?״

„איפה אימללה? לא פוצילה, זה אבללה.״

והפוצילה מוצילה רצה להצליח בחיים ואכל גם עוגללה בדייסלה ושתה חלבללה מהבקבוקלה, ולפני שהיה הולך לישונלה, שמע גם על הדובללה שיבוא עוד מעט מן היער, ועל המכשפללה הרעה, שאוכלת פו־צילה שלא ישן עכשיו. בסוף השנה השניה לחייו גימגם קוצילה מצויין. ההורים הת־פלאו למה.

טוניקה ממשי־מטפחות

נעלי „איטרנה״: שרשראות־זהב, חרוזים ואבנים